

ΠΡΩΤΟ ΤΜΗΜΑ

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΠΙ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΚΤΟΥ

της προσφυγής υπ'αρ. 58546/09

της Ε Ε κατά της Ελλάδας

Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (Πρώτο Τμήμα) αφού συνεδρίασε στις 12 Απριλίου 2011 σε Επιτροπή με την ακόλουθη σύνθεση :

Anatoly Kovler, *Πρόεδρος*

Γεώργιο Νικολάου,

Mirjana Lazarova Trajkovska, *Δικαστές,*

Και με τη σύμπραξη του Αναπληρωτή Γραμματέα André Wampach,

Έχοντας υπόψη την ανωτέρω προσφυγή που ασκήθηκε στις 14 Οκτωβρίου 2009,

Αφού διασκέφθηκε, εξέδωσε την ακόλουθη απόφαση :

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟ

Η προσφεύγουσα, κα Ε Ε είναι ελληνίδα υπήκοος, που γεννήθηκε το 1935 και κατοικεί στην Αθήνα. Ενώπιον του Δικαστηρίου εκπροσωπείται από τους Δικηγόρους Αθηνών Λ.Πανούση και Α.Πανούση. Η Ελληνική Κυβέρνηση («η Κυβέρνηση») εκπροσωπείται από τους πληρεξουσίους του οργάνου της, τον κο Μ. Απεσό, Σύμβουλο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, την κα Φ. Δεδούση, Πάρεδρο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους και την κα Μ. Γερμάνη, Δικαστική Αντιπρόσωπο του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Τα πραγματικά περιστατικά της υπό κρίση υπόθεσης

Τα πραγματικά περιστατικά όπως εκτέθηκαν από τα μέρη έχουν ως εξής:

Στις 12 Δεκεμβρίου 1997, η προσφεύγουσα προσέφυγε στο Πρωτοδικείο Αθηνών με αγωγή αποζημίωσης κατά του Ψυχιατρικού Νοσοκομείου

Αθηνών, που την απασχολούσε ως καθαρίστρια. Διεκδικούσε διάφορα ποσά ως μισθούς.

Η δικάσιμος, που αρχικά ορίστηκε στις 13 Μαΐου 1998, αναβλήθηκε μετά από αίτηση των μερών.

Με την απόφαση υπ'αρ. 793/1999 της 5ης Απριλίου 1999, το Δικαστήριο διέταξε το Νοσοκομείο να πληρώσει στην προσφεύγουσα ένα μέρος των διεκδικούμενων ποσών.

Στις 18 Οκτωβρίου και 11 Νοεμβρίου 1999 αντίστοιχα, η προσφεύγουσα και το Νοσοκομείο άσκησαν έφεση κατά της απόφασης αυτής.

Στις 27 Μαρτίου 2001, το Εφετείο Αθηνών ακύρωσε την προσβληθείσα απόφαση και έκανε εν μέρει δεκτό το αίτημα της προσφεύγουσας (απόφαση υπ' αρ. 2398/2001).

Στις 9 Ιουλίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε αναίρεση. Στις 6 Αυγούστου 2001, ζήτησε τον ορισμό δικασίμου. Αυτή ορίστηκε για τις 8 Οκτωβρίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία αναβλήθηκε λόγω απουσίας της προσφεύγουσας.

Στις 29 Φεβρουαρίου 2008, η προσφεύγουσα ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου, που ορίστηκε για τις 25 Νοεμβρίου 2008. Η υπόθεση εκδικάστηκε την ημέρα αυτή.

Στις 3 Φεβρουαρίου 2009, με ευρέως αιτιολογημένη απόφαση, ο Άρειος Πάγος απέρριψε την αναίρεση (απόφαση υπ' αρ. 272/2009). Η απόφαση αυτή καθαρογράφηκε και επικυρώθηκε στις 4 Μαΐου 2009.

ΑΙΤΙΑΣΕΙΣ

Η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης και παραπονεύεται για την ερμηνεία του εθνικού δικαίου στην οποία προέβη ο Άρειος Πάγος καθώς και για την διάρκεια της πολιτικής δίκης.

Η προσφεύγουσα επικαλείται το άρθρο 1 του πρώτου Πρωτοκόλλου και παραπονεύεται για προσβολή του δικαιώματός της στον σεβασμό της περιουσίας της.

ΩΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ

1. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η διάρκεια της διαδικασίας παραβίασε την αρχή της «εύλογης προθεσμίας» όπως αυτή προβλέπεται από το άρθρο 6 §1 της Σύμβασης που ορίζει τα εξής :

«Παν πρόσωπον έχει δικαίωμα όπως η υπόθεσίς του δικασθή ... εντός λογικής προθεσμίας υπό δικαστήριο, ... το οποίον θα αποφασίση ... επί των αμφισβητήσεων επί των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων του αστικής φύσεως.»

Το Δικαστήριο σημειώνει ότι η υπό κρίση περίοδος άρχισε στις 12 Δεκεμβρίου 1997, με την προσφυγή στο Πρωτοδικείο Αθηνών από πλευράς προσφεύγουσας και τελείωσε στις 4 Μαΐου 2009, με την καθαρογραφή της απόφασης υπ'αρ. 272/2009 του Αρείου Πάγου. Επομένως, διήρκεσε περίπου έντεκα έτη και πέντε μήνες για τρεις βαθμούς δικαιοδοσίας, εκ των οποίων περίπου επτά έτη και δέκα μήνες ενώπιον του Αρείου Πάγου. Το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι ο εύλογος χαρακτήρας της διαδικασίας κρίνεται σύμφωνα με τις περιστάσεις της υπόθεσης και με βάση τα κριτήρια που έχει καθιερώσει η Νομολογία του Δικαστηρίου, ειδικότερα την δυσκολία της υπόθεσης, την συμπεριφορά του προσφεύγοντα και αυτή των αρμόδιων αρχών καθώς και την σημασία της διαφοράς για τους προσφεύγοντες (βλ. μεταξύ πολλών άλλων, *Frydlender κατά Γαλλίας* [GC], αρ. 30979/96, §43, CEDH 2000-VII).

Το Δικαστήριο διαπιστώνει εξ αρχής ότι κατά τη διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου, η προσφεύγουσα έμεινε αδρανής από τις 8 Οκτωβρίου 2002 ως τις 29 Φεβρουαρίου 2008. Κατά το διάστημα αυτό δεν ζήτησε τον ορισμό νέας δικασίμου.

Στις παρατηρήσεις της η προσφεύγουσα παραδέχεται ότι δεν ζήτησε τον ορισμό δικασίμου γιατί η πρόταση του εισηγητή δικαστή στην υπόθεσή της καθώς και η προηγούμενη νομολογία του Αρείου Πάγου δεν ήταν υπέρ της. Υποστηρίζει ότι προτίμησε να περιμένει μια ενδεχόμενη στροφή της Νομολογίας με σκοπό να κερδίσει την υπόθεσή της. Θεωρεί επομένως ότι ο «χρόνος αναμονής» πρέπει να καταλογιστεί στον Άρειο Πάγο.

Το Δικαστήριο θεωρεί ότι οι επιλογές της προσφεύγουσας σχετικά με την στρατηγική υπεράσπισης της υπόθεσής της δεν μπορούν να καταλογιστούν στις Αρχές. Για το Δικαστήριο, η προσφεύγουσα είναι η μόνο υπεύθυνη για αυτή την περίοδο αδράνειας, που διήρκεσε περίπου πέντε έτη και πέντε μήνες.

Το Δικαστήριο σημειώνει επίσης ότι η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου διήρκεσε περίπου ένα έτος και τέσσερις μήνες και ενώπιον του Εφετείου ένα έτος και πέντε μήνες και ότι η προσφεύγουσα δεν ανέφερε καμία καθυστέρηση σχετικά με αυτό το τμήμα της διαδικασίας. Όσον αφορά την διαδικασία ενώπιον του Αρείου Πάγου, το Δικαστήριο σημειώνει ότι μετά από αναίρεση που ασκήθηκε στις 9 Ιουλίου 2001, ο Άρειος Πάγος όρισε δικάσιμο για τις 8 Οκτωβρίου 2002, ημερομηνία κατά την οποία η δικάσιμος αναβλήθηκε λόγω της απουσίας της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα ζήτησε στις 29 Φεβρουαρίου 2008, τον ορισμό νέας δικάσιμου και αυτή έγινε στις 25 Νοεμβρίου 2008. Η απόφαση του Αρείου Πάγου εκδόθηκε στις 3 Φεβρουαρίου 2009 και καθαρογράφηκε στις 4 Μαΐου 2009. Η διεξαγωγή της διαδικασίας ενώπιον του Αρείου Πάγου δεν δείχνει, κατά την άποψη του Δικαστηρίου, καμία μη εύλογη καθυστέρηση από πλευράς δικαστικών αρχών.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμη, κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

2. Όσον αφορά την αιτίαση της προσφεύγουσας σχετικά με τον δίκαιο χαρακτήρα της επίδικης διαδικασίας, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι σύμφωνα με το άρθρο 19 της Σύμβασης, έχει ως έργο να διασφαλίζει τον σεβασμό των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Σύμβαση για τα Συμβαλλόμενα Κράτη. Συγκεκριμένα, δεν είναι αρμοδιότητα του Δικαστηρίου να κρίνει για πραγματικά ή νομικά σφάλματα που διέπραξε ένα εθνικό δικαστήριο εκτός αν, και στο μέτρο που, αυτά μπορεί να έχουν προσβάλει τα δικαιώματα και τις ελευθερίες που προστατεύονται από την Σύμβαση (βλ. *Garcia Ruiz κατά Ισπανίας* [GC], αρ. 30544/96, § 28 CEDH 1999-I). Στην υπό κρίση υπόθεση, τίποτε δεν επιτρέπει σε κάποιον να σκεφτεί ότι η διαδικασία, κατά την διάρκεια της οποίας η προσφεύγουσα μπόρεσε να παρουσιάσει όλα τα επιχειρήματά της δεν ήταν δίκαιη. Το Δικαστήριο δεν εντοπίζει στην υπό κρίση υπόθεση καμιά ένδειξη που να δείχνει ότι η διαδικασία είχε αυθαίρετο χαρακτήρα.

Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

3. Όσον αφορά την αιτίαση που προβάλλεται υπό το πρίσμα του άρθρου 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αρ. 1, το Δικαστήριο σημειώνει ότι οι αξιώσεις της προσφεύγουσας θεμελιώνονται σε απλό θεωρητικό

υπολογισμό. Όταν άσκησε την αγωγή αποζημίωσης κατά του Νοσοκομείου, ήταν ένας απλός αιτών και οι αξιώσεις της δεν αναγνωρίστηκαν με τελεσίδικη δικαστική απόφαση, περίπτωση που καθιστά μια αξίωση βέβαιη και απαιτητή και επομένως, άξια προστασίας από το άρθρο 1 του Πρωτοκόλλου υπ' αρ. 1 (βλ. Ελληνικά Διυλιστήρια Stran και Στρατής Ανδρεάδης κατά Ελλάδα, 9 Δεκεμβρίου 1994, σειρά Α αρ. 301-B).

Συνάγεται ότι η αιτίαση αυτή είναι προδήλως αβάσιμη και πρέπει να απορριφθεί κατ' εφαρμογή του άρθρου 35 §§3 και 4 της Σύμβασης.

Για του λόγους αυτούς το Δικαστήριο, ομόφωνα,

Κηρύσσει την προσφυγή απαράδεκτη.

André Wampach
Αναπληρωτής Γραμματέας

Anatoly Kovler
Πρόεδρος

Ακριβής μετάφραση από το συνημμένο έγγραφο
Η μεταφράστρια

Μαρία Καραμπάτσα